

[Poul H. Møller.]

Til sidst skal jeg beklage, at dette meget interessante og vel gennemarbejdede forslag først kommer frem så sent i samlingen, som tilfældet er; som flere foregående ordførere har sagt det, er det et forslag, som kræver en meget grundig behandling i retsudvalget, og jeg forudser, at man ikke vil kunne nå det igennem i denne samling, og så vil nok, om jeg kender proceduren ret, en del arbejde fra nu af til samlingens slutning være spildt. Derfor havde det være ønskeligt, om det var kommet lidt tidligere frem.

Vi vil i hvert fald fra kristeligt folkepartis side tilsige vor absolut velvillige medvirken ved forslagets gennemarbejdelse i udvalget.

Wilhelm (VS):

Må jeg først gøre den principielle bemærkning, at vi naturligvis ikke forventer, at retssikkerheden som abstrakt begreb er noget, man på nogen måde kan opnå til 100 pct. og uafhængig af, hvor man er placeret i samfundet, at den selvfølgelig er knyttet til det klasesamfund, man lever i, lige så vel som hvad man vælger at kriminalisere er knyttet til det klasesamfund, man lever i. Men derfor er det naturligvis ikke uinteressant, hvordan sådan noget som retsplejeloven ser ud. Der er grader af, hvor kraftig undertrykkelsen kan være, og det kan komme til udtryk f. eks. i, hvad man kriminaliserer, hvor hårdt man kriminaliserer det, og hvordan man indretter de formelle ting omkring retsplejen, som der her er tale om.

Jeg skal holde mig til de mere generelle ting og først sige, at hvad angår afsnittene om efterforskning og forsvarerens stilling vil jeg for så vidt tilslutte mig det, som en meget brugt københavnsk forsvarsadvokat — ikke af de mondæne, men en af dem, der bliver benyttet, når det er de små mennesker, der kommer i klemme — har sagt for at karakterisere det forslag, der lå i betænkningen, og det er jo stort set det, man har fulgt. Da det er et citat, skulle det jo gerne være korrekt, så jeg håber, at formanden tolererer sprogbrugen. Han karakteriserer det på denne vis:

„Det er i det væsentlige en kodifikation af gældende praksis, men da den jo er ad helvede til, så er forslaget det naturligvis også.“

Det kan der godt gås mere i detaljer

med, og det vil vi gøre under udvalgsarbejdet. Der er ting, der også fra vores synspunkt er forbedringer, og der er ting, der er det modsatte, men stort set vil jeg godt tilslutte mig det; han har sagt; det er kodifikation af den gældende praksis, og den er ikke noget at råbe hurra for i forvejen.

Om det andet hovedpunkt, anvendelsen af varetægtsfængsling, som jo har været et meget diskuteret emne i hvert fald i de sidste ti år, er vi enige i den hensigt, der står i bemærkningerne og i fremsættelsen, at man vil indskrænke på det her område, men jeg vil da godt sige, at jeg forstår ikke helt de bemærkninger, ministeren knytter til det på side 15, hvor han skriver:

„I debatten omkring varetægtsfængsling har det ofte været anført, at varetægtsfængsling bliver anvendt væsentligt mere her i landet end i de fleste andre europæiske lande. De undersøgelser, der er refereret i betænkningen, giver imidlertid efter udvalgets opfattelse ikke grundlag for dette synspunkt. En sammenligning med Sverige og Norge synes i hvert fald at vise, at man ikke varetægtsfængsler mere her i landet end i de to lande.“

Bl. a. i anledning af, at flere har været oppe og tale om, at det er det laveste niveau i 40 år, og jeg ved ikke hvad, synes jeg der er grund til at nævne, at det er besynderligt, at justitsministeren i sine egne bemærkninger ikke har fundet anledning til at supplere udvalgets alt for indsnævrede betragtninger på det her område med de helt anderledes oplysninger — og tilsyneladende ganske anderledes solide oplysninger — der kom frem i justitsministeriets eget udvalg i den betænkning, nr. 650 fra 1972, hvor man refererer den store tværeuropæiske undersøgelse foranlediget af det hollandske ministerium, hvor der lige præcis på det område, der her er tale om, fremgår et resultat, som siger, at antallet af varetægtsfanger forud for domfældelse pr. 100.000 indbyggere var i Sverige 6,9, i Norge 13,7, i Danmark 22,0.

Jeg synes, det er lovlig flot at bagatellisere det problem, der har været diskuteret så meget, ved simpelt hen at tage udvalgets indsnævrede bemærkninger for pålydende uden at tage de vigtige oplysninger, der i virkeligheden er fremlagt af justitsministeriets eget udvalg, i betragtning også. Vi anerkender den hensigt, der ligger, men er